



10. Ткаченко А. Василь Симоненко: Нарис життя і творчості / А. О. Ткаченко. – К. : Дніпро, 1990. – 312 с.

11. Щирова И. Текст в парадигмах современного гуманитарного знания / И. А. Щирова, Е. А. Гончарова. – СПб. : Книжный дом, 2006. – 172 с.

12. Яременко В. Життя і поетична творчість Василя Симоненка: [передмова] // Спадщина : у 2 т. / Василь Симоненко ; упор., передм., алф. покажч., підбір світлин В. В. Яременка. – К. : Видавничий дім «Персонал», 2008. – Т. 1. – Кн. 1. Поезія. – С. 5–81.

Victoriya Dmytrenko

ARTISTIC VIEW OF THE WORLD IN SMALL PROSE OF VASYL SYMONENKO

The article represents the main aspects of Vasyl Symonenko creative thinking that appeared in small prose of the writer. The event vector of artist's works is full of subjective consciousness of the narrator and dissolves in its space-time continuum. This gives it signs of lyricism, sanctions author's modeling of the world view. Humanistic orientation, the magnitude of the senses, attention to the fate of the individual, the author's presence - is its main features. This is meditative, contemplative and yet deeply sensual prose through which high spirituality of the author looms.

Chronotope of the writer's artistic world view is localized in the modern time for the writer the scene is close to his realities that gives a possibility to write about close to heart people, ordinary necessities of life which are worth the master's attention.

Keywords: world view, small prose, political indifference, lyricism, chronotope.

Викторія Дмитренко

ХУДОЖЕСТВЕННАЯ КАРТИНА МИРА В МАЛОЙ ПРОЗЕ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКО

В статье представлены основные аспекты художественного мышления Василя Симоненко, которые проявились в малой прозе писателя. Событийный вектор произведений художника слова насыщен субъективным сознанием рассказчика и растворяется в её пространственно-временном континууме. Это придаёт ей признаки лиричности, санкционирует авторское моделирование картины мира. Гуманистическая направленность, масштабность чувств, внимание к судьбе отдельного человека, авторское присутствие – её основные особенности. Это медитативно-созерцательная и одновременно глубокочувственная проза, сквозь которую просвечивается высокая духовность автора.

Хронотоп художественной картины мира художника локализуется в современном для писателя времени, место событий ограничено близкими для писателя реалиями, что позволяет писать про близких сердцу знакомых людей, обычные жизненные потребности которых достойны внимания.

Ключевые слова: картина мира, малая проза, аполитичность, лиричность, хронотоп.

Надійшла до редакції 29.03.2015 р.

УДК 821.111 «18/19»

Наталя Панова

ВНУТРІШНІЙ КОНФЛІКТ ЯК ПРИЧИНА САМОГУБСТВА ДОРІАНА ГРЕЯ (РОМАН О. УАЙЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРІАНА ГРЕЯ»)

Актуальність цієї статті полягає в тому, що проблема самогубства була і залишається серйозною соціальною проблемою в сучасному світі. Суїцидальні тенденції, що відбуваються в суспільстві, знаходять своє відображення й у творах художньої літератури. Мета роботи – розглянути особистість головного героя роману «Портрет Доріана Грея», вивчити його поведінку, вчинки, проаналізувати його внутрішній світ, думки, почуття, переживання, а також зрозуміти, що знищило його душу і призвело до суїцидального кінця.

Ключові слова: самогубство, внутрішній світ, портрет, учинки, суїцидальна поведінка.

Актуальність цієї статті полягає в тому, що проблема самогубства була і залишається серйозною соціальною проблемою в сучасному світі. Суїцидальні тенденції в суспільстві, знаходять своє

відображення й у творах художньої літератури. Саме художній твір здатний відкрити суспільній свідомості самогубство таким, яким воно є, без будь-яких таємниць. За допомогою різних художніх засобів і прийомів читач може проникнути у свідомість самогубці, в його внутрішній світ і зрозуміти, що штовхнуло людину на такий серйозний крок.

Суїцидальні тенденції в художній літературі відображені в роботах як вітчизняних (М. Нестелеєв), так і зарубіжних (А. Богодерова, О. Галактіонова, В. Єфремов, Є. Новаковський, Д. Решетов, Я. Саморукова, Г. Чхартішвілі) авторів. Проблемам танатології в літературі присвячені праці М. Бахтіна, П. Біцїлі, М. Бланшо, В. Козака, Р. Красіль-

© Н. Панова, 2015

нікова, Ю. Лотмана, Ю. Семікіної, В. Топорова, Ф. Хофмана.

Суїцидальна тематика в художній літературі посідає важливе місце, але проблема внутрішнього світу героїв-самогубців, їхніх страждань і душевних переживань вивчена недостатньо. Саме тому мета цієї роботи – розглянути особистість головного героя роману «Портрет Доріана Грея», вивчити його поведінку, вчинки, проаналізувати внутрішній світ, думки, почуття, переживання, а також зрозуміти, що загубило його душу і призвело до суїцидального кінця.

Душевний дисбаланс є причиною самогубства Доріана Грея. Дія роману починається зі сцени в художній майстерні, де Безіл Голворд пише портрет молодого, красивого юнака Доріана Грея. Доріан у зображенні О. Уайльда був насправді гарний, його обличчя вабило й одразу викликало довіру. У ньому відчувалася щирість і чистота юності, її цнотлива палкість. Було очевидно, що життя ще не зіпсувало цю молоду душу. У майстерні художника Доріан знайомиться з лордом Генрі, саркастичним гедоністом, котрий зневажає традиційні вікторіанські цінності. І юнак цілковито потрапляє під згубний вплив лорда.

О. Уайльд приділяє величезну увагу тонкій грі розуму лорда Генрі. Філософія цього чоловіка в тому, що все живе, яке б воно не було потворне чи аморальне, має право на існування. Лорд Генрі зачарував Доріана Грея. Саме він протягом усього роману проповідує ідеї нового гедонізму, тим самим перетворюючи невинного й талановитого юнака в «порочне чудовисько». О. Уайльд зображує внутрішнє хвилювання свого центрального персонажа, зокрема його переживання, коли, затамувавши подих, слухав лорда: *«Минут десять Доріан стояв неподвижно, с полуоткрытым ртом и странным блеском в глазах. Он смутно осознавал, что в нем просыпаются какие-то совсем новые мысли и чувства. Ему казалось, что они пришли не извне, а поднимались из глубины его существа. Да, он чувствовал, что несколько слов, сказанных этим другом Бэзилла, сказанных, вероятно, просто так, между прочим, и намеренно парадоксальных, затронули в нем какую-то тайную струну, которой до сих пор не касался никто, и сейчас она трепетала, вибрировала порывистыми толчками»* [3, с. 33].

Лорд Генрі часто говорив про красу Доріана Грея. На його думку, краса – один із видів Генія, вона вища за Генія: *«Она одно из великих явлений окружающего мира, она как солнечный свет, как весна, как отражение в темных водах серебряного щита луны»* [3, с. 37]. Звідси й настійні напучування, що треба жити, поки молодий, шукати нові відчуття.

Нарешті портрет був написаний. Безіл Голворд під враженням краси й чистоти юного Доріа-

на вклав у твір свої мрії й «самого себе». Портрет отримав частину душі художника. Дивлячись на результат праці майстра, Доріан світився від задоволення, його очі радісно блищали. Так до хлопця прийшло усвідомлення його власної краси. Він слухав компліменти Голворда, підсміювався над ними, забував про них. Слова художника були не важливі для Доріана. А з появою лорда Генрі все змінилося, *«прозвучал его восторженный гимн молодости, грозное предостережение о том, что она быстротечна»* [3, с. 41].

Доріан дивився на портрет, і хвилювання охоплювало його душу. Він дивився на відображення своєї краси, і перед ним раптом постало його майбутнє, те страшне майбутнє, про яке говорив лорд Генрі. Він із жахом думав про те, що колись обличчя його постаріє і скривиться, очі потьмяніють, вицвітуть, а стрункий стан зігнеться і стане потворним. Життя, формуючи його душу, буде руйнувати його тіло, і він стане некрасивим, жалюгідним, страшним. О. Уайльд зображує внутрішній стан героя, його внутрішнє напруження, біль і страх: *«При этой мысли острая боль, как ножом, пронзила Дориана, и каждая жилка в нем затрепетала. Глаза потемнели, став из голубых аметистовыми, и затуманились слезами. Словно ледяная рука легла ему на сердце»* [3, с. 42].

Переживши сильне душевне хвилювання, Доріан уперше подумав про те, що було б добре, якби портрет старів, а він завжди залишався молодим: *«Ах, если бы могло быть наоборот! Если бы старел этот портрет, а я навсегда остался молодым! За это... за это я отдал бы все на свете. Да, ничего не пожалел бы! Душу бы отдал за это!»* [3, с. 42]. Молодість була найціннішим у житті для Доріана, і він вирішив для себе, що коли почне старіти, то покінчить життя самогубством.

Безсумнівно, деструктивний вплив лорда Генрі на юнака був дуже великим. Щодо самого лорда, то він мав свої плани стосовно Доріана: хотів стати для нього тим, ким Доріан став для художника Безіла, який створив чудовий портрет. Лорд хотів підкорити Доріана і зробити так, щоб душа чудесного юнака належала йому. Варто зазначити, що він на половину домігся своєї мети, адже поступово душа Доріана перетворювалася на «душу диявола».

Знаковою подією в житті Доріана було знайомство з актрисою Сібілою Вейн. Юнак шалено закохався в неї. Доріан хотів би поставити Сібілу на «золотий п'єдестал», бачити весь світ біля ніг його коханої. Довіра Сібіли зобов'язувала його бути чесним, її віра в нього робила його кращим. Коли Сібіла була з Доріаном, він соромився всього того, чого його навчив лорд Генрі. Від одного дотуку дівчини забувалися захопливі, але «отруйні і неймовірні теорії» лорда Генрі.

Тим часом Лорд Генрі спостерігав за юнаком із превеликим задоволенням, він розглядав його як цікавий об'єкт для вивчення, проте насправді йому було однаково, яка доля спіткає юнака.

Одного разу Доріан запросив своїх друзів на виставу, де грала Сібіла. Її гра, як ніколи, була посередньою і нестерпно театральною, на сцені актриса залишалася байдужою. Її жести були штучні до безглуздості, вимовляла вона все з перебільшеним пафосом. Це була просто погана гра, актриса була зовсім бездарна. І Доріан зневірився в Сібілі: «...вижу, что она просто холодная и бездушная. Она совершенно изменилась. Вчера еще она была великой артисткой. А сегодня только самая заурядная средняя актриса» [3, с. 121]. Внутрішню трагедію героя автор зображує через поведінку: «К глазам его подступили горячие слезы, губы дрожали. Отойдя вглубь ложи, он прислонился к стене и закрыл лицо руками» [3, с. 122].

Після вистави, перебуваючи в гніві та глибокій зневірі, Доріан звернувся до Сібіли з грубими звинуваченнями та докорами: «...вы убили мою любовь! Раньше вы волновали мое воображение, – теперь вы не вызываете во мне никакого интереса. Вы мне просто безразличны» [3, с. 125]. Із презирством та злістю сказав дівчині, що більше не хоче її бачити, що він ніколи не згадає про неї, не вимовить її імені. Звинуватив Сібілу в тому, що вона зіпсувала найпрекрасніше в його житті, і що без мистецтва вона – ніщо! Він хотів зробити з неї відому людину, а вона виявилася «третьорозрядною актрисою з гарненьким личком».

Повернувшись додому і глянувши на портрет, Доріан виявив дивні трансформації. Особа на портреті змінилася, в складці рота відчувалася жорстокість. Доріан підійшов до вікна і розсунув штори. Яскраве ранкове світло залило кімнату, однак в особі з портрета раніше помітна дивна зміна стала ще більш виразною. Ця дуже налякало Доріана, він не розумів, що відбувається. І тут пригадав слова, сказані ним у Безіла в майстерні, – того дня, коли портрет був завершений. Доріан тоді виявив бажання, щоб портрет старів замість нього, а він залишався вічно молодим, щоб його краса не зблякла, а друк пристрастей і пороків відбивався на обличчі портрета. Тепер нарешті розгадав, що його бажання здійснилося.

Доріан був жорстокий із Сібілою, і ця жорстокість відбилася на його портреті. Він був неприємно вражений цими змінами і довго аналізував ситуацію, що склалася, намагаючись знайти виправдання своєму вчинку. Він думав про те, чи справді є якась незабгагнена спорідненість між його душею і полотном?

Те, що сталося, допомогло Доріану зрозуміти, що таке совість; він хотів бути людиною з чистою совістю, не міг допустити, щоб його душа зробилася потворною, він збирався одружитися із Сібі-

лою Вейн. Тоді лорд повідомив Доріану, що Сібіла померла, і не просто померла, а покінчила життя самогубством.

Утім страждання юнака були недовгими. Доріан заспокоював себе тим, що він усе-таки намагався виправити ситуацію зі скривдженою дівчиною, і не його вина, що не зумів виконати свій обов'язок. Він згадав слова лорда Генрі про те, що над усіма благими намірами тяжіє злий рок: вони завжди з'являються пізно. Так сталося і з ним. Доріан зізнався собі в тому, що самогубство коханої дівчини не подіяло на нього так, як повинно було вплинути на будь-яку іншу людину. Усе, що сталося, він розглядав як надзвичайну розв'язку якоїсь п'єси. Автор показує черствість, бездушність і несвідомий егоїзм персонажа.

Аналізуючи зміни в портреті, Доріан припускав, що звістка про смерть Сібіли дійшла до портрета раніше, ніж до нього. Портрет дізнавався про події в його житті, щойно вони відбувалися. Адже «злобная жестокость искажила красивый рот в тот самый миг, когда девушка выпила яд» [3, с.148]. Тим не менше егоїзм Доріана брав гору. Він вирішив, що не стане більше згадувати, скільки він через Сібілу страждав у той жахливий вечір у театрі: настав час зробити вибір. І нехай «вечная молодость, неутолимая страсть, наслаждения утонченные и запретные, безумие счастья и еще более исступленное безумие греха – все будет ему дано, все он должен изведать! А портрет пусть несет бремя его позора – вот и все» [3, с. 149].

Доріан розумів, що портрет дасть йому можливість вивчати найпотаємніші свої помисли. Портрет стане для нього «чарівним дзеркалом», і «когда для его двойника на полотне наступит зима, он, живой Дориан Грей, будет все еще оставаться на волнующе-прекрасной грани весны и лета» [3, с. 151]. Доріан знав, що завжди буде зберігати блиск своєї юності, красу і молодість, а портрет нестиме на собі весь негатив, тяжкий вантаж часу і моральну відповідальність за всі його вчинки.

Хлопець ховав свій портрет від сторонніх очей, і коли Безіл Голворд хотів поглянути на свою роботу, Доріан був категорично проти. О. Уайльд описує емоційний стан героя, його страх і сильне хвилювання: «Дориан Грей провел рукой по лбу, покрытому крупными каплями пота. Он чувствовал себя на краю гибели» [3, с. 159]. Герой так і не дозволив художнику побачити його творіння.

Юнак продовжував насолоджуватися життям. Часто, повернувшись після чергової відсутності, він стояв із дзеркалом перед своїм портретом і розглядав власне обличчя. Усе разючішим ставав контраст між Доріаном і його особою на портреті. Усі ці зміни несли йому величезну насолоду. Він ще більше захоувався у власну красу і з великим інтересом спостерігав «розкладання своєї душі» на портреті. Автор описує внутріш-

ній напружений стан героя, що дивиться на портрет: «С напряженным вниманием, а порой и с каким-то противоестественным удовольствием разглядывал он уродливые складки, бороздившие морщинистый лоб и ложившееся вокруг отяжелевшего чувственного рта, и порой задавал себе вопрос, что страшнее и омерзительнее – печать порока или печать возраста?» [3, с. 179]. Доріан порівнював свої білі руки з огрубілими і в'ялими руками на портреті й посміхався. «Он издевался над этим обезображенным, изношенным телом» [3, с. 179].

Тижнями молодий чоловік не бачив своє огидне обличчя на портреті. За цей час до нього знову поверталися колишня безтурботність і пристрасне захоплення життям. Повертаючись додому, він сідав перед портретом і дивився на нього, «порой ненавидя его и себя, порой же – с той гордостью индивидуалиста, которая влечет его навстречу греху, и улыбался с тайным злорадством своему безобразному двойнику, который обречен был нести предназначенное ему, Дориану, бремя» [3, с. 196]. Через кілька років Доріан уже не міг довго перебувати без портрета.

Про нього почали ходити темні чутки, його бачили в одному із притонів, а коли він знову з'являвся у світі, чоловіки шепотілися, проходячи мимо, презирливо всміхалися і спрямовували на нього холодні погляди. Люди, які раніше вважалися друзями, тепер уникали його.

Одного разу бажання Голворда таки збулося, і він побачив портрет. Крик жаху розітнув простір, коли він побачив на полотні моторошне, ехидне обличчя Доріана. О. Уайльд зображує напружений внутрішній стан художника, його душевну катастрофу: «...кровь словно заледенела в его жилах. <...> Голворд обернулся к Дориану и посмотрел на него как безумный. Губы его судорожно дергались, пересохший язык не слушался, и он не мог выговорить ни слова» [3, с. 217]. Під впливом якогось незбагненого й напруженого життя портрета «проказа порока постепенно разъедала его. Это было страшнее, чем разложение тела в сырой могиле» [3, с. 219].

Доріан заявив, що портрет його знищив, і в усьому звинуватив Безіла Голворда. Несподівано в юнакові спалахнула неприборкана злість проти художника. У ньому прокинувся «сказ загнаного звіра», в цю мить він ненавидів Безіла, як ніколи нікого в житті. Юнак схопив ніж, устроїв його в артерію за вухом і, притиснувши голову Безіла до столу, став наносити удар за ударом. Так творець фатального портрета був по-звірячому вбитий.

Події тієї кривавої ночі стали чітко відтворюватися в мозку Доріана. О. Уайльд зображує внутрішній конфлікт героя: «Он с дрожью вспоминал все, что пережило, и на мгновение снова проснулась в нем та необъяснимая ненависть к Бэзилу

Голворду, которая заставила его схватиться за нож. Он даже похолодел от бешенства» [3, с. 225]. Доріан розумів, що збожеволіє, якщо буде постійно згадувати те, що сталося. Шляхом брудного шантажу він змусив Алана Кемпбела позбутися трупа художника, після чого сам Кемпбел покінчив життя самогубством. Згодом, підійшовши до портрета, Доріан із жахом відскочив від нього. На одній руці портрета виступила «огидна, червона, блискуча волога», як ніби полотно покритлося кривавим потом. Юнак був сильно наляканий.

У черговий раз, переодягнувшись в одяг простолудина, Доріан попрямував в один із притонів. Страшні думки про художника не покидали його. Він увесь час згадував слова лорда Генрі про те, що «душу необхідно лікувати відчуттями, а відчуття нехай лікують душу». Доріан розумів, що його душа смертельно хвора. О. Уайльд зображує тут душевну трагедію героя: «Однако ему страшно было думать, что совесть может породить такие жуткие фантомы и, придавая им видимое обличье, заставляют их проходить перед человеком! Во что превратилась бы его жизнь, если бы днем и ночью призраки его преступлений смотрели на него из темных углов, издеваясь над ним, шептала ему что-то в уши во время пиров, будили его ледяным прикосновением, когда он уснет» [3, с. 257]. Думаючи про це, Доріан бліднув і холовав від страху. Він із жахом думав про те, чому в мить безумства вбив свого друга. Сцена вбивства стояла перед очима. Кожна трагічна подробиця воскресала в пам'яті і здавалася ще жахливішою: «Из темной пропасти времени в кровавом одеянии вставала грозная тень его преступления» [3, с. 277]. Життя стало для Доріана нестерпним тягарем.

О. Уайльд зображує тугу Доріана за незаплямованою чистотою його юності. Доріан розумів, що забруднив і розбещив свою душу, давав поживу уяві, і це приносило йому жорстоке задоволення. Юнак дуже шкодував, що у хвилину гордині він благав небеса про те, щоб портрет ніс тягар його днів, а сам він би зберігав недоторканим увесь блиск вічної молодості. Саме тоді він і загубив своє життя. Було б краще, якби всякий злочин мав покарання. Доріану стала огидною власна краса. Краса і вічна молодість, що їх він вимолив собі, його і згубили. Краса виявилася маскою, а молодість – насмішкою. Не стільки смерть Безіла Голворда гнітила Доріана, скільки смерть його власної душі, мертва душа в живому тілі.

Отже, портрет, написаний Безілом Голворда, став совістю Доріана Грея. Думка про портрет отруїла не одну хвилину радості юнака, зацьмарила меланхолією його пристрасності. Доріан узяв ніж, яким убив художника, і вирішив, що хай цей ніж доконає і його творіння. Юнак вирішив, що, покінчивши з минулим, знову стане вільним: «Он покончит со сверхъестественной жизнью души



в портреті, і кожен, хто зупиниться на цих зловісних попередженнях, він знову обрете покій» [3, с. 307].

Пролунав гучний крик і шум від падіння чогось важкого. Коли слуги ввійшли в кімнату, то на стіні побачили чудовий портрет господаря, а на підлозі з ножом у грудях лежав мертвий чоловік у фракі, і тільки завдяки персням на руках слуги зрозуміли, що це був їхній господар Доріан Грей.

Отже, портрет у романі постає як важлива і знакова річ. Його образ з'являється в сюжеті від самого початку роману і супроводжує героя до його життєвого фіналу. Портрет отримав частину душі Доріана Грея і став його совістю. Він дізнавався про події, що відбуваються в житті молодого чоловіка, як тільки вони траплялися. Портрет ніс на собі весь негатив, тяжкий вантаж часу і моральну відповідальність за скоєне зло. Доріан не раз пошкодував про те, що його бажання збулося і портрет ніс тягар його днів. Смерть власної душі мучила героя. Так, портрет став причиною душевного дисбалансу героя, знищив його душу і призвів до самогубства.

І. Кабанова зазначає, що зупинка в часі й вічна молодість героя асоціюються з мотивами «угоди з дияволом», а в ролі спокусника невинного Доріана виступає світський цинік, що проповідує аморальність і гедонізм, а насправді провідний, цілком благопристойний спосіб життя, – лорд Генрі. Цей персонаж заражає Доріана духом гонитви за задоволеннями, повчає по-особливому цінувати молодість і жити одним днем. Він прив'язує до себе юнака, і той згодом стає його слухняним учнем. Але, на думку І. Кабанової, лорд Генрі – Мефістофель тільки на словах, що ж стосується Доріана Грея, то це він стає дияволом на ділі, буквально втілюючи на практиці всі поради лорда [1].

Протоієрей А. Ткачов порівнює роман О. Уайльда зі словами апостола в Новому Завіті. В апостола людина внутрішньо красива, якщо відроджена під дією Святого Духа, а зовнішньо вона позначена всіма ознаками смертності й тимчасовості, приречена зотліти, щоб потім воскреснути. У стосунку до О. Уайльда – все навпаки: зовнішньо людина красива, як античний бог, а внутрішньо гнила й потворна. На думку А. Ткачова, О. Уайльд оповідає про те, що в жертву тимчасовій красі й успіхові приноситься «тайна в серці» внутрішньої людини. Про зміни в душі Доріана щодня свідчить його портрет. У цьому, за А. Ткачовим, велика сила справжнього мистецтва, за допомогою якого розкриваються внутрішні механізми людського життя, гріх. Люди, хворі на нарцисизм, упізнають себе в романі, вони замислюються про свої «портрети», яких начебто і немає в природі, але які все-таки існують: не на стіні, а в совісті людей [2].

Отже, проаналізувавши поведінку героя, ми бачимо, що через свої вчинки Доріан стає зло-

чинцем і егоїстом, він сам знищує власну душу. О. Уайльд у романі не раз згадує про те, що тільки совість здатна контролювати вчинки людини. Доріан занадто пізно починає це усвідомлювати, заздрісно озираючись на людей із чистою, незаплямованою совістю. Бо насправді людина жива, поки жива її совість, за іншої ситуації вона перетворює своє життя на пекло. Тож психологічна смерть героя сталася раніше, ніж фізична. Бажаючи позбутися душевних мук, він із ножом кидається на портрет, але вбиває себе.

Література

1. Кабанова І. Эстетизм и ранний модернизм: механизмы литературного развития. Оскар Уайльд «Портрет Дориана Грея» [Электронный ресурс] / И. В. Кабанова. – Режим доступа : <http://www.licev.net/lit/foreign/grey>. – Название с экрана, 20.03.2015.
2. Ткачев А. Портрет Дориана Грея [Электронный ресурс] / А.Ткачев // Православный журнал для молодежи. – Режим доступа : <http://otrok-ua.ru/sections/art/show/>. – Название с экрана, 20.03.2015.
3. Уайльд О. Портрет Дориана Грея : роман, повести, рассказы / Оскар Уайльд ; [пер. с англ. М. Абкиной, Д. Аграчева, К. Королева и др.]. – СПб. : Азбука, Азбука-Аттикус, 2014. – 416 с.

Natalya Panova

INTERNAL CONFLICT AS A SUICIDAL CAUSE OF DORIAN GRAY (OSCAR WILDE'S NOVEL "THE PICTURE OF DORIAN GRAY")

The topicality of this article is in the fact that the problem of suicide was and remains one of the serious social problems in the modern world today. Suicidal tendencies in society are reflected in the works of literature. The purpose of this article is to consider the personality of the main hero of the novel «The Picture of Dorian Gray», to examine his behavior, actions, to analyze his inner world, thoughts, feelings, experiences, and to understand what destroyed his soul and led to suicidal end.

Keywords: *suicide, inner world, portrait, actions, suicidal behavior.*

Наталья Панова

ВНУТРЕННИЙ КОНФЛИКТ КАК ПРИЧИНА САМОУБИЙСТВА ДОРИАНА ГРЕЯ (РОМАН О. УАЙЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРИАНА ГРЕЯ»)

Актуальность данной статьи заключается в том, что проблема самоубийства была и остается серьезной социальной проблемой в современном мире. Суицидальные тенденции, происходящие в обществе, находят свое отражение и в произведениях художественной литературы. Цель данной работы – рассмотреть личность главного героя романа «Портрет Дориана Грея» О. Уайльда, изучить его поведение, поступки, проанализировать его внутренний мир, мысли, чувства, переживания, а также понять, что уничтожило его душу и привело к суицидальному концу.

Ключевые слова: *самоубийство, внутренний мир, портрет, поступки, суицидальное поведение.*

Надійшла до редакції 23.03.2015 р.

